

KAAPATUT
LAPSET RY

Kaapatut Lapset ry:n tiedotuslehti

TOIVO

2/23

**Kaapatut Lapset
ry:n uusi strategia**

**Tulevaa ja mennyttä
toimintaa!**

Vanhemman tarina

**Rajat ylittävä
yhteistyö
kadonneiden lasten
kontekstissa**

Toivo 1/2023

Sisällys

Puheenjohtajan tervehdys.	3
Tulevalta puheenjohtajalta	3
Toivon Talon kuulumiset.	4
Tutustu vuoden 2024 toimintaan	6
Usein kysyttyä	8
Vanhemman tarina	9
Kaappaus, sieppaus vai jotain muuta?	11
Rajat ylittävä yhteistyö	12
Katsaus kansalaistoiminnan syksyyn	18

Päätoimittaja: Tarja Räisänen
Toimitus ja taitto: Torsti Henttinen

Kuvat: www.pexels.com
käyttäjiltä:
Kansi: Meri Verbina
sivu 9: Magda Ehlers
sivu 18: Fauxels

Kuvat www.pixabay.com
Käyttäjiltä:
Sivu 4 Openclipart Vectors
Sivu 6: Maklay62
Sivu 10: GDJ
sivu 19: GDJ

Muut kuvat
Sivu 17: ©Droit d'Enfance
Sivu 12: Miina Kokoi

Muut kuvat ja grafiikat: Kaapatut
Lapset ry:n työntekijät ja
yhdistyksen arkisto.

Yhteystiedot

Puheenjohtaja Yanika Wilen (2024 alkaen)

050 4751 017

puheenjohtaja@kaapatutlapset.fi

Toiminnanjohtaja Tarja Räisänen

044 2626662

tarja.raisanen@kaapatutlapset.fi

Suunnittelija Hillamaria Tuomi

045 8553055

suunnittelija@kaapatutlapset.fi

Vapaaehtoistyön koordinaattori

Saara Olsbo

050 5543837

kansalaistoiminta@kaapatutlapset.fi

Järjestösihteeri Torsti Henttinen

050 3392421

Torsti.henttinen@kaapatutlapset.f

Järjestöavustaja Miina Kokoi

050 5442776

toimisto@kaapatutlapset.fi

Toivon Talo

Malmin kauppatie 26, 4. krs

00700 Helsinki

www.kaapatutlapset.fi

Facebook: @lapsikaappaus

Instagram: @kaapatutlapsetry

Twitter: @KaatutLapset

Puheenjohtajan tervehdys.

Edellinen vuosi on mennyt osin edellisen vuoden tavoin: Ostoskorin hinta on edelleen korkea, korona on kohattanut päätään. Ehkä vain sähkölaskuissa on päästy hiukan suotuisampaan suuntaan. Koetetaan ensi vuonna löytää jokin punainen lanka tuomaan iloa elämäämme.

Kiitos kaikille jäsenillemme, työntekijöille sekä vapaaehtoisille. Kiitän myös kuuden vuoden luottamuksesta ollessani puheenjohtajana.

Toivotan rauhallista joulua ja onnellisempaa uutta vuotta 2024!

Minna Husu, Kaapatut Lapset ry:n puheenjohtaja

Tulevalta puheenjohtajalta

Hyvät Kaapatut Lapset jäsenet, Vielä muutama päivä ja vuosi vaihtuu uuteen. Haluan toivottaa teille kaikille onnea, iloa ja ennen kaikkea Toivoa vuoteen 2024, omasta ja koko hallituksen puolesta.

Minä olen Yanika Wilen, ja olen aloittamassa puheenjohtajuuden vuodenvaihteessa. Kannan tätä titteliä ylpeänä ja toivon, että olen luottamukseenne arvoinen.

Olen kuulunut Kaapattuihin lapsiin vuodesta 2009 lähtien. Koulutukseltani olen sosionomi ja minulla on 6 lasta, joiden kansa olen suurimman osan ajasta ollut yksinhuoltaja. Olen kokemusasiantuntija useammalla alalla, sekä kokemusasiantuntija-että eroseminaarikouluttaja.

Hallituksen järjestäytymiskokous on 14.1, jonka jälkeen pääsemme touhuun.

Avainsanoja vuodelle 2024 olkoon jo vakiintuneiden toivon ja yhteistyön lisäksi yhteisöllisyys, ammatillisuus sekä ihmisarvo.

Oikein mukavia pyhiä, lomia ja vuodenvaihdetta,

Toivoo
Yanika Wilén

Toivon Talon kuulumiset.

Kevätkokous antoi hallitukselle tehtäväksi laatia syyskokoukselle esitettäväksi uuden strategian, joka perustuu kattojärjestömme Ensi- ja turvakotien liiton strategiaan. Syyskokouksessa 19.11. jäsenet hyväksyivät uudet arvot ja strategian pyytäen, että siihen lisätään vielä kohta sovittelun edistämisestä lapsikaappaustilanteissa ja niiden ehkäisyssä. Se tullaan tekemään ennen kuin strategia astuu voimaan vuoden 2024 alussa.

Visiomme on ”Jokainen on turvassa”. Tulemme luomaan turvallisen tilan periaatteet, jotka ovat voimassa kaikessa toiminnassamme.

Uudet arvomme ovat:

Toivo: Rankassakin elämäntilanteessa piilee toivo. Luomme ja pidämme sitä yllä. Uskomme muutoksen mahdollisuuteen yksilö-, perhe- ja yhteisötasoilla. Kunnioitamme toisiamme, vaikka emme hyväksyisi toisen tekoja.

Rohkeus: Rohkeus on ennakkoluulottomuutta ja valmiutta nostaa yhteiskunnassa vaiettuja ja vaikeina pidettyjä asioita esille ja vaikuttaa niihin. Se on hyvää ennakointia ja edelläkävijyyttä.

Osallisuus: Kaikki otetaan voimavarojensa mukaan aktiivisina kansalaisina ja kokemusasiantuntijoina mukaan toimintaan ja sen kehittämiseen. Ihmisten erilaisuus ja kulttuurien moninaisuus ovat rikkaus työssämme.

Oikeudenmukaisuus: Kohtelemme kaikkia oikeudenmukaisesti, yhdenvertaisesti ja jokaisen ihmisarvoa kunnioittaen. Olemme haavoittavissa olosuhteissa elävien lasten, nuorten ja perheiden rinnalla ja toimimme yhdessä heidän kanssaan heidän asemansa parantamiseksi ja oikeuksiensa toteutumiseksi.

Turvallisuus: Turvallisuus on koskemattomuutta, luotettavuutta, vahvaa osaamista ja ammattitaidon jatkuvaa ylläpitämistä. Tilat ovat fyysisesti turvallisia ja yhteisöllisiä. Lasten turvallisuudesta huolehditaan erityisesti. Turvallisuus tarkoittaa myös luottamuksellista ilmapiiriä, luottamuksen ja yhteisöllisyyden rakentamista.

Strategiakauden 2024–27 painopisteet ovat:

1. Lapsen oikeudet toteutuvat päätöksissä sekä käytännössä. Lapsiperheiden sosiaalinen ja emotionaalinen hyvinvointi paranee.
2. Turvallisuus läheisissä ihmissuhteissa vahvistuu, lähisuhdeväkivalta vähenee ja siitä voimaantumista tuetaan.
3. Tavoitamme kaikenikäiset ja kulttuuritaustaiset ihmiset monipuolista ammatillista osaamista hyödyntäen. Ammatillinen osaaminen, kokemus- sekä vapaaehtoistoiminta tukevat toisiaan.
4. Olemme arvostettu yhteistyökumppani hyvinvointialueilla ja kunnissa. Vertais- ja kokemustoiminta sekä kansalaisjärjestöidentiteetti vahvistuvat.

Yllä oleva mielessä pitäen Teemme osaamisemme tunnetuksi, Johdamme kokemusta ja ammattitaitoa hyödyntäen, Rakennamme voimaannuttavaa yhteisöllisyyttä ja Toimimme sosiaalisesti ja ekologisesti kestävästi

Me Toivon Talolla olemme syvästi sitoutuneet kaikkeen tähän ja niin toivomme teidänkin, jäsenemme, vapaaehtoisemme ja yhteistyökumppaneidemme tekevän kaikessa yhteistyössä kanssamme.

Kuluneesta vuodesta kiittäen ja menestystä uudelle vuodelle toivottaen

Tutustu vuoden 2024 toimintaan

Vuonna 2024 pääteemanamme on kaikille turvallinen tila. Jalkautamme syksyllä 2023 laaditut turvallisen tilan

periaatteet kaikkeen toimintaan. Uusi strategia vuosille 2024 - 2027 ohjaa toimintaamme. Strategiasta voit lukea lisää tämän lehden osiosta Toivon Talon kuulumiset.

Yhdistyksen toimistolla Toivon Talolla Helsingin Malmilla työskentelee neljä vakinaista työntekijää: toiminnanjohtaja, suunnittelija, vapaaehtoistyön koordinaattori sekä järjestösihteeri. Lisäapuna on Paikka auki -rahoituksella palkattu nuori.

Tukea, voimaantumista ja virkistystä järjestää Toivon Talon henkilökunta rinnallaan aktiiviset vapaaehtoiset. Toivon Talon tehtävänä on antaa palveluohjausta kohdeperheille, heidän läheisilleen ja muille perheiden kanssa työskenteleville tahoille. Ohjauksen ja tuen avulla

vanhemmat löytävät keinoja toimia niin, että lasta ei kaapata. Kaappaustilanteissa ohjaamme vanhempaa oikeiden viranomaisten pakeille ja tuemme prosessin eri vaiheissa. Tuen tarjoamisessa vapaaehtoisilla vertaisilla on suuri rooli.

Sovittelutoiminnan vahvistamiseksi ja muiden erityisten teemojen, kuten lapsikaappauksen kokeneiden nuorten ja miesten vertaistuen kehittämiseksi, haemme vuoden 2024 aikana rahoitusta esimerkiksi säätiöiltä ja Missing Children Europe-kattojärjestömme kautta.

Usein kysyttyä

Kysymys:

Lapseni asuu toisessa maassa, jossa on tehty päätös elatuksesta, jota minun tulee maksaa. Onko se voimassa Suomessa?

Vastaus:

Ulkomailla annettu elatusapua koskeva lainvoimainen päätös on ilman eri vahvistusta voimassa Suomessa ja pyynnöstä pantava täällä täytäntöön, jos päätöksen on antanut toimivaltainen viranomainen ja päätös koskee lapsen ja hänen vanhempansa väliseen suhteeseen perustuvaa velvollisuutta suorittaa elatusapua ajalta ennen kuin elatusapuun oikeutettu (lapsi) on täyttänyt 21 vuotta tai solminut avioliiton. Pyyntö täytäntöönpanosta on lähetettävä Helsingin käräjäoikeuteen.

Viranomainen on päätösvaltainen, mikäli päätöstä koskeva lapsi on asunut kyseisessä valtiossa silloin, kun asia pantiin vireille.

Jos päätös on täytäntöönpanokelpoinen siinä maassa, jossa se on annettu, on se myös Suomessa. Täällä ei tutkita päätöksen sisältöä. Valitukset on esitettävä päätöksen antaneessa valtiossa.

Ulkomailla annetun elatuspäätöksen täytäntöönpanosta voidaan kieltäytyä, jos päätös on vastoin Suomen oikeusjärjestystä, ratkaisu perustuu vilpilliseen menettelyyn tai jossain muussa maassa on jo vireillä samaa asiaa koskeva prosessi, joka on aloitettu ensin. Lisäksi täytäntöönpanosta voidaan kieltäytyä, mikäli maksajaksi määrätty henkilö ei ole tiedotettu asian käsittelystä sen maan käytännön mukaan, jossa päätös on annettu.

Lisätietoja:

Laki ulkomailla annetusta elatusapua koskevan päätöksen tunnustamisesta ja sen täytäntöönpanosta. <https://www.finlex.fi/fi/laki/ajantasa/1983/19830370>

Vanhemman tarina

Lohikäärmeentappokoulu,osa I

Korvaa kiltteys kunnioituksella itseä ja muita kohtaan

Lapseni syntyi vuonna 2009. Hänet vietiin vuonna 2014 Lähi-Iltään. Vuonna 2018 sain nähdä hänet ensimmäistä kertaa tapahtuman jälkeen. Tunne siitä, että olisin menettänyt lapseni, oli juuri alkanut nousta tietoisuuteeni. En enää tuntisi häntä melkein kymmenenvuotiaana.

Sydämessäni olin kuitenkin tiennyt, että poikani oli täynnä valoa. Kun näin hänet lentokentällä, tiesin, että sydämeni tiesi enemmän kuin pää. Tähän olen jäänyt. Sydämeni valosiin viesteihin, silloin kun olen heikoimmillani.

Heti sen jälkeen, kun poikani palasi pitkältä kuukauden lomaltaan Suomesta seuraavana kesänä, menetin täysin yhteyden lapseeni ja osittain myös omaan sydämeeni. Aloin taistella. En aina tiennyt miten, mutta tiesin, että pelkät sydämeni viestit eivät enää riittäisi. Asioille piti tehdä jotain.

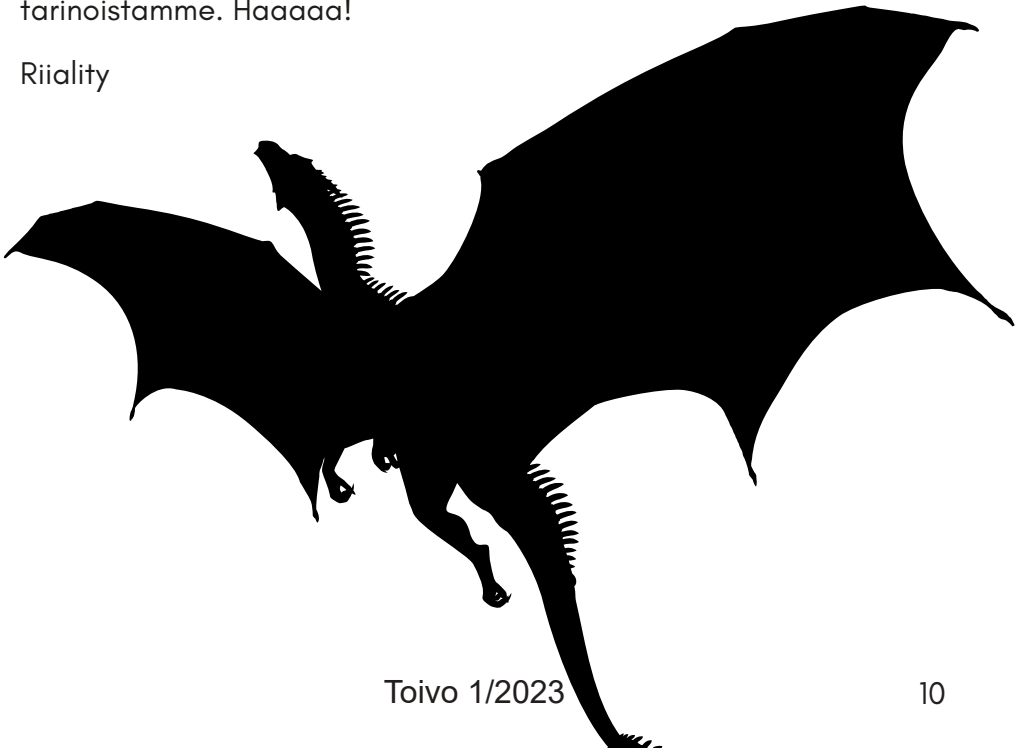

Ongelmani oli, että olin aina ollut äärimmäisen kiltti ja hyvin kristillinen ihminen. Tämä oli sallinut väkivallan avioliitossani ja monissa muissa ihmissuhteissa. Kuinkahan monta lukijaa on myöskin jo lapsena kadottanut omat rajansa? Tai rajat ovat jääneet huokoisiksi, rakeisiksi, reikäisiksi, niin, että oma itse ei ole tullut suojelluksi. Eikä ehkä edes lapsikaan, kun itseäkään ei osaa.

Suurelle osalle meistä on kerrottu hyvin pieninä, että omilla tunteilla tai tarpeilla ei ole väliä. Kiltteys ei ole hyve, sillä se perustuu vaurioihin oman itsen alueella. Kunnioitus on se, millä kiltteys korvataan. Se, että minä kunnioitan itseäni tarpeeksi, myös suojellakseni itseäni ja kertoakseni siitä, mitä tarvitsen, on hyve. Osaan olla hellä ja lämmin, myös itselle. Osaan olla vaativa ja tarvitseva, myös muille.

Tähän perustuu lohikäärmeentappokoulu, jossa metsästämme perheitämme, sydämiämme ja lapsiamme raatelevia julmia petoja sana sanalta, teko teolta ja ajatus ajatukselta – ensin itsestämme. Tervetuloa mukaan. Tänne pääsevät kaikki heikot, hyljätyt ja raadellut. Kaikki me. Ihan jokainen. Sinussakin asuu sankari. Olet jo kestänyt enemmän, paljon enemmän kuin moni muu tavallinen ihminen. Tuetaan toisiamme, horjutaan ja tartutaan miekkaan uudestaan. Lapsiemme tähden. Oman sydämen tähden. Seuraavien sukupolvien tähden. Katkaistaan tämän pedon pää tarinoistamme. Haaaaa!

Riiality

Kaappaus, sieppaus vai jotain muuta?

Lapsikaappaus on tilanne, jossa alle 16-vuotias lapsi on viety pois vakinaisesta asuinmaastaan tai jätetty sinne palauttamatta esimerkiksi loman jälkeen ilman huoltajansa suostumusta. Tämä on määritelty Suomen rikoslaissa, lapsen huoltoa koskevassa lainsäädännössä ja kansainvälisissä sopimuksissa. Termin käytössä tuntuu olevan kuitenkin epäselvyyttä.

Lapsikaappauksesta on siis kyse vain silloin, kun lapsi on viety pois maasta, kuten kesällä vilkkaasti uutisoidussa Porin poliisin tutkimassa tapauksessa, jossa lapsen vei ulkomaille hänen isoisänsä. Yleensä lapsen vie toinen vanhempi.

Huittisten syksyllä uutisoidussa sinänsä ikävässä tapauksessa, jossa nainen, joka ei ollut mitenkään sukua lapselle, vei hänet äidiltään, on parempi käyttää esimerkiksi sanaa sieppaus. Jos siepannut nainen olisi ollut lapsen omainen tai muuten läheinen henkilö, olisi kyse ollut omavaltaisesta huostaanotosta.

Toivomme, että mediassa ja muissa teksteissä alettaisiin käyttää oikeita termejä. Yksinkertaistetusti: kun vanhempi tai muu lähiomainen vie lapsen yli valtiorajan ilman huoltajan suostumusta, on kyse lapsikaappauksesta. Jos lapsi jää maan rajojen sisäpuolelle, voi kyseessä olla omavaltainen huostaanotto. Kun joku tuntematon ottaa lapsen haltuunsa luvattomasti, on sopiva sana sieppaus tai kidnappaus.

Tarja Räisänen

toiminnanjohtaja

Rajat ylittävä yhteistyö

Missing Children Europe ja 116000 Enfants Disparus järjestivät marraskuun loppupuolella konferenssin Pariisissa, sen teemana oli rajat ylittävän yhteistyön kehittäminen ja osallistujia oli kansainvälinen joukko. Lapsiasioihin keskittyvässä konferenssissa oli tilaa myös nuoremmalle sukupolvelle ja pääsinkin pitämään siellä puheen kansainvälisen lapsikaappauksen kokeneen lapsen näkökulmasta.

Konferenssi muodostui osin paneelikeskusteluista ja osin puheista. Oma vuoroni oli kahden viimeisen paneelin välissä. Ennen paneeleita konferenssin avasivat itse järjestäjätahojen lisäksi ranskalaisen lapsiasioiden ministeriö (Charlotte Caubel) sekä poliisikomentaja Magali

Eyraud (Head of Documentation and International Relations Group).

Ensimmäisen paneelin aiheina oli rajat ylittävä yhteistyö kadonneiden lasten kontekstissa. Tähän paneeliin osallistui Laurent Huet (Justice Councilor, Permanent Representation of France to the EU), Marcial Bravo Valverde yhdessä Nuria Vinesya Fabiánin kanssa (Centro Nacional de Desparecidos), sekä Sofia Mahjoub (Child Focus). Paneelissa puhuttiin mm. EU-lainsäädännöstä ja Amberhälytyksen käytöstä ja toimivuudesta katoamistapauksissa.

Päivän ensimmäinen kokemuksiin pohjautuva puhe pidettiin Costas Yannoupouloksen toimesta. Yannopoulos on Smile

of the child-järjestön puheenjohtaja ja puheessaan hän kertoikin järjestön synnystä ja toiminnasta.

Päivän toinen paneeli keskittyi lasten katoamisten ennaltaehkäisyyn. Siinä oli panelisteina Piji Protoposaltis (Smile of the child), Julie Brémond (ECPAT France) ja Professori-Tohtori Ilse Derluyn (Gent University). Protoposaltis esitteli yhdistyksen tekemiä ennaltaehkäisytoimia, kuten koulutuksen tarjoamista (aikuisten ja lasten). Brémond puolestaan kertoi projektistaan, joka keskittyy yksin rajoja ylittävän (Ranska-UK) nuorison saattamiseen avun piiriin.

Kolmas ja viimeinen paneeli keskittyi pitkäaikaistuen tarpeeseen katoamisepisodin jälkeen. Panelisteina olivat Samia Hamonic (11600 Enfants Disparus), Paul Joseph (Missing People UK), Tohtori Lonneke Lenfernik (University of Twente) sekä kansainvälisen lapsikaappauksen kokenut isä, Pierre-Vincent Cools.

Paneeli keskittyi tuen tarpeeseen erityisesti silloin, kun läheinen on pitkään kadoksissa. Silloin perhe, sukulaiset ja ystävät joutuvat kestämään epä tietoisuuden siitä, mitä omalle läheiselle on tapahtunut. Missing People UK puolestaan pyrkii tarjoamaan tukea puhelinlinjan muodossa paitsi perheille, mutta myös itse

kadonneille (tapauksissa, joissa henkilö katoaa vapaaehtoisesti).

Pierre-Vincent Coolsin osuus toi rehellisesti ja painokkaasti esiin vanhemman näkökulman, kun lapsi kaapataan ulkomaille. Cools kertoi kaunistelematta vieraannuttamisesta ja viranomaistoiminnan puutteista niin kotimaassaan kuin tyttärensä nykyisessä asuinmaassa. Cools ei ole vuosien jälkeenkään saanut tyttärtään takaisin, vaikka lainsäädäntö on teoriassa hänen puolellaan.

Omassa puheessani korostin lapsen näkökulmaa:

“---

My abduction lasted for just under one year. I was only nine years old when I was taken from Finland. During those 11 months I was exposed to fear, danger, and abuse. Things like crossing the Turkish-Iranian border in a bus full of strangers, without my parent or being taken to foster care in a foreign country are quite intense events for a young child. Now it's been 13 years since my abduction, and although time has healed the worst of my wounds, I still suffer from PTSD and anxiety.

As I mentioned I have some recommendations on how to improve the system we currently have. There are several conventions and laws that aim to protect children from experiencing things like this. Yet,

I feel like there are certain gaps and shortcomings, based on my case and my experiences with government officials, border patrol and social workers.

--- Whose rights should weigh more? The rights of individuals, adults, or the rights of children. For instance, could the rights of adults travelling with children be limited in a legal capacity, to protect children? I'm going to come back to this in a second.

But first I want to establish what I think is one of most important aspects when working with children and young people. And it's open and safe communication I think we can all agree when I say that children are incredibly resilient, and not only that, but they are resourceful too.

Whether it be a situation where a child is being interrogated or even just a situation where a social worker is meeting that child- tell them what is going on. Tell them why you are there, what is happening now, and what will likely happen next and why. Take the time and try to show children that they are being heard too, and that their voice matters.

I think it's important to be mindful of the words and expressions that are being used. This is something I've had to learn and practice myself too.

So, for instance instead of saying "We left Finland", I would now say "I was taken from Finland", I emphasize this, not to place blame on someone else, but to establish that the initial blame didn't lie with me, as this greatly influences a child's perception of their situation.

And I say this, because I can't remember a single adult working on my case, telling me that the crimes committed where crimes against me. Either this wasn't said aloud, or it wasn't said aloud enough. I genuinely believed that I had committed these crimes, or that in the least it was my fault that all of this happened.

Above open communication here I have preventative measures and now I'm going to come back to what I said before about whose rights should weigh more. Or better yet whose benefit.

It's incredibly easy to travel from Finland to Sweden or Estonia, and vice versa. I can imagine how great this is for trade and tourism. However, the reality is that it leaves children vulnerable. Officials and decision makers need to be bolder and stricter when addressing issues such as issuing passports for children and traveling across borders with minors, even at the risk of

restricting the freedom or rights of those adults.

I was taken across borders in cars, trains, passenger ships, and planes. I crossed borders with my father and even alone, using both my Finnish European Passport and later an Iranian passport. I even crossed borders with false identification when traveling from Finland to Estonia, posing as a 16-year-old youngster. When traveling within the Northern and Baltic Countries, little to no travel documentation is required. If border patrol had scrutinized documentation and passengers more closely, they would have discovered a nine-year-old being smuggled overseas.

This remains a current issue, especially between Finland, Sweden, and Estonia. I recommend that border patrol should take greater care in checking travel documents and permits of adults traveling alone with children.

It also took too long to issue an international warrant against my father; he was even able to successfully renew our visas at the Finnish embassy in Syria. This prolonged my return. I wonder how this was possible, months after going missing. Could there be better communication not just between officials across

borders but also between officials and embassies?

I also question whether there is enough resourcing and training to deal with these cases swiftly. Could child abduction cases, whether parental or not, be centralized to one authority within the police? This could ensure quick and immediate action and the proficiency required to return a child home as soon as possible. Especially in rural areas, an abduction case could be the only case an officer encounters during their time in service.

Sensitivity during dismantling, at a lack for a better word what I mean is how I as a child was encountered and treated when the sort of "last phase" of the abduction began. This was in Canada, at the Vancouver airport. I spent hours and hours in immigration, not really knowing what was going to happen to me. Here is one of the gaps I mentioned in the beginning. To put it nicely I was not encountered with kindness or compassion there. And I don't know if that was because of a lack of training or because all the officers were having a bad day. But to me, as a child, it felt like I was being treated like a criminal.

From there on It felt like everyone around me was either

on eggshells or they wanted to swipe everything under the carpet so to say. There needs to be a middle ground, where adults are yes, sensitive of that child's feelings and trauma, but without alienating or making a taboo out of it either.

According to the law I was found to be a victim of not just child abduction but also aggravated, unlawful restraint. I had zero access not just to my mother and Finnish family, but also no access adequate healthcare or education. In hindsight, now as a parent myself, this has been hard pill to swallow.

Support after abduction, I think this is a given. Yet neither me, nor my mother feel like we received adequate support after my return. For instance, I started having these severe anxiety attacks right after I returned to Finland. I was also self-harming and bottling up all the negative and mixed feelings I was experiencing. There needs to be a middle ground. The options can't be going through intensive therapy as a child, or nothing at all. Adequate support is essential, and it should cater to the specific needs of each child.

Because even if a child is not yet capable to sit down once a week and come face to face with that trauma, they still need support in dealing with these

big, difficult feelings. And they need help in navigating things like how to talk to peers or classmates about what has happened so that the subject doesn't become a taboo and something that a child feels shame about.

My experience is, that alongside healthcare- and social services organizations play a big part in the recovery. I found peer-support to be groundbreaking, because after suppressing all sorts of feelings for almost a decade, they eventually exploded out of me around the same time when I became a mother and I started to feel resentment and anger about what had happened to me.

It was here that I realized I needed help and that was peer support. It was my support person, who encouraged me to seek professional help and I also started therapy and received a diagnosis and treatment for my PTSD.

In an ideal world these things don't happen to children. We however do not live in an ideal world, and we are all responsible to keep children safe from harm. By sharing my experiences and recommendations, which in conclusion are open and safe communication, sensitive language and better, more effective cross-border

communication and co-operation, I hope that I was able to give some insight into how to further develop the system.

I also hope my experiences highlight the long-lasting impact of trauma, the importance of addressing it and the value of professional help and expertise, throughout all phases of child abduction. ---”

Lapsiin liittyvät rikokset, olipa kyse sitten lapsikaappauksista, ihmiskaupasta tai katoamisesta ovat vakavia ja kipeitä aiheita.

Siitä huolimatta oli ilo huomata kuinka konferenssissa vallitsi turvallinen ja avoin ilmapiiri myös vaikeiden ja kipeiden asioiden käsittelyyn. Vaikka päivä venyikin pitkäksi, olivat paneelit ja keskustelut aiheiltaan niin mielenkiintoisia, ettei ajankulua huomannutkaan. Järjestäjät olivat hyvin vieraanvaraisia kaikkia kohtaan ja oli hienoa päästä osallistumaan ja verkostoitumaan muiden paikallaolijoiden kanssa.

Teksti: Miina Kokoi

NORDICA

Asianajotoimisto

Attorneys at law

ASIANAJOTOIMISTO NORDICA OY

Mannerheimintie 66 A 3 b, 00260 Helsinki

Puhelin: 010 281 6250 | toimisto@nordica.fi | www.nordica.fi

Katsaus kansalaistoiminnan syksyyn

Kaapatut Lapset ry:n kansalaistoiminnan vuosi on mennyt sutjakkaasti! Syyskausi oli täynnä merkityksellisiä kohtaamisia sekä vapaaehtoistoimintaa moninaisissa merkeissä, ja myös uuden pariin ennätettiin. Vapaaehtoiset tukivat ja toivat iloa sitä tarvitseville ja osallistuivat monipuolisesti erilaisiin tapahtumiin ja tehtäviin, toimien aktiivisesti esimerkiksi vertaisina, puhelinpäivystäjinä, tapahtuma-apuna, vapaaehtoisina kääntäjinä sekä ohjaamalla ryhmätoimintaa.

Syksyn aikana käynnistettiin ensi kertaa vapaaehtoisen vetämät grilli-illat sekä moku-olkkari -keskusteluryhmät Vantaa-Kerava -hyvinvointialueella! Moku-olkkari Helsingissä jatkui tuttuun tapaan,

ja grilli-illat saivat jatkoa myös kevätkaudelle; ajankohtaiset tiedot ryhmistä myös jatkossa kuukausitiedotteesta, vertaispostista sekä Kaapatujen sosiaalisesta mediasta.

Tavallisen toiminnan lisäksi vapaaehtoiset syvensivät osaamistaan Kokijasta toimijaksi -viikonloppussa ja virkistäytyivät Tallinnan risteilyllä! Viikonloput toivat toimintamme piirissä olevat henkilöt yhteen ja ehdottomat kohokohdat olivat osallistujien välillä syntyneet keskustelut sekä vertaistuki. Myös palautteissa nousi esille yhteisen ajan ja keskustelumahdollisuuksien merkittävyys - kiitos kaikille mukana olleille!

Yhteenvetona voidaankin todeta, että Kaapatut Lapset ry:n kansalaistoiminnan syksy oli antoisa niin vapaaehtoisille kuin Toivon talon henkilökunnalle. Yhteisöllisyys ja vertaistuki olivat vahvasti läsnä koko vuoden, ja siitä on hyvä jatkaa vuoteen 2024! Vuoden 2024 tavoitteenamme onkin kehittää Kaapatujen Lasten kansalaistoimintaa sekä tehdä vapaaehtoisprosessista entistäkin toimivampi kokonaisuus. Vapaaehtoisillemme tullaan ennen vuoden vaihdetta lähettämään kysely toiminnan kartoittamiseksi.

Kiitos kuluneesta vuodesta jokaiselle vapaaehtoiselle, ja ihanaa loppuvuotta!

Jos olet kiinnostunut toimimaan vapaaehtoisena, voit olla yhteydessä vapaaehtoistoiminnan koordinaattoriin kansalaistoiminta@kaapatutlapset.fi & 0505543837

ASIANAJOTOIMISTO NORDICA OY

Mannerheimintie 66 A 3 b, 00260 Helsinki

Puhelin: 010 281 6250 | toimisto@nordica.fi | www.nordica.fi

Hyvää Joulua ja parempaa Uutta Vuotta!
Oknirua/Tuija Räisänen
<https://aivojumppakurssi.fi>

Kiitos kuluneen vuoden yhteistyöstä!
Hyvää joulua ja alkavaa uutta vuotta Kaapatut
Lapset ry jäsenistölle ja toimiston väelle!

Ensi- ja turvakotien liitto Ero lapsiperheessä-työ
apua eroon-chat päivystäjä arkisin klo 12-18 myös joulun aikaan ja
vuoden vaihtuessa
apuaeroon.fi

ASIANAJOTOIMISTO NORDICA OY

Mannerheimintie 66 A 3 b, 00260 Helsinki

Puhelin: 010 281 6250 | toimisto@nordica.fi | www.nordica.fi

APUA KAAPPAUSUHAN ARVIOINTIIN

Alla olevat piirteet voivat kertoa lapsikaappausuhasta. Usein taustalla on vanhempien ero tai eroaikeet. Mitä useampi kohta täyttyy, sitä varmemmin kannattaa hakea apua.

1. VANHEMMAN OMISTUSHALU

Vanhempi on yrittänyt tai uhannut kaapata lapsen tai pitää selvänä, että lapsi kuuluu hänelle ja hänen suvulleen.

2. ERIMIELISYYDET KASVATUKSESTA

Vanhempien välillä on vakavia erimielisyyksiä lasta koskevista asioista, kuten kasvatuksesta, uskonnosta, terveydenhoidossa tai harrastuksissa.

3. VÄKIVALTA

Vanhempi on syyllistynyt fyysiseen tai henkiseen lähisuhdeväkivaltaan, vainoamiseen tai lapsen kaltoinkohteluun.

4. MATKUSTUSASIAKIRJAT

Vanhempi hakee lapselle matkustusasiakirjoja; passia, viisumia, henkilöllisyystodistusta ilman, että on sovittu matkasta yhdessä. Vanhempi pyrkii saamaan käsiinsä lapsen asiakirjoja,

5. SELKEÄ MUUTOS KÄYTTÄYTYMISESSÄ

Vanhempi alkaa yllättäen opettaa omaa kieltään tai kulttuuriaan, vaikka ei ole aiemmin pitänyt asiaa tärkeänä.

6. VAIKEA KOTOUTUA

Vanhemmalla ei ole muita siteitä Suomeen kuin lapsi, hän ei ole kotoutunut. Vanhempi saattaa luopua vakinaisesta asunnosta tai työpaikasta tai menettää ne.

7. KIELTEINEN OLESKELULUPAPÄÄTÖS

Vanhempi on saamassa kielteisen oleskelulupapäätöksen, hänen kansalaisuus-hakemuksensa on hylätty tai hän ei edes halua hakea kansalaisuutta, vaikka yhdessä toiseen maahan muuttamisesta ei ole ollut puhetta.

8. EI ARVOSTA VIRANOMAISPÄÄTÖKSIÄ

Vanhempi ei kunnioita suomalaisten viranomaisten päätöksiä lapsen huollosta, elatuksesta tai tapaamisoikeudesta.

Kaapatut Lapset ry on kartoittanut lapsikaappausuhan merkkejä. Listan laatimiseen ovat osallistuneet kymmenet jäsenemme ja yhteydenottajamme.

**AUTAMME SINUA ARVIOIMAAN LAPSICAAPPAUSUHKA.
SOITA TUKIPUHELIMEEN 0458553055**

Kaappausuhan tunnistaminen

Isäohjeita: puh. 044 2626662

Jos yksikin käytännön toimi ilmenee, on tilanne otettava heti vakavasti.

Käytännön merkit

- Vanhempi on yrittänyt kaapata tai on aiemmin kaappanut lapsen.
- Vanhempi hakee lapselle matkustusasiakirjoja ilman, että on sovittu matkasta yhdessä.
- Vanhempi pyrkii saamaan käsiinsä lapsen asiakirjoja
- Vanhempi muuttaa varallisuuttaan rahaksi ja siirtää sitä toiseen maahan.
- Vanhempi luopuu vakinaisesta asunnosta tai työpajasta.
- Vanhempi valmistelee lasta muuttoon tai matkaan, josta ei ole sovittu.

Nämä ilmenevät usein kaappausuhkatilanteissa. Jos useampi (2-3) merkki näistä toteutuu, tai yksikin yhdessä 1. portaan käytännön merkien kanssa, on syytä ryhtyä ennaltaehkäiseviin toimiin.

Selkeät, ennakoivat merkit

- Vanhempi on uhannut kaapata lapsen
- Vanhempi ilmaisee, että lapsi kuuluu hänelle tai hänen suvulleen (ei/kä tarvitse toista vanhempaa).
- Vanhempi pyrkii vieraanuttamaan lapsen toisesta vanhemmasta.
- Vanhemmalla ei ole muita siteitä Suomeen kuin lapsi, hän ei ole kotoutunut tänne.
- Vanhempi ei kunnioita suomalaisten viranomaisten päätöksiä tai vanhempien sopimuksia lapsen huollosta, elätkesestä tai tapaamisoikeudesta.
- Vanhempi on saamassa kielteisen oleskelulupapäätöksen tai häntä uhkaa karkotus

Asioita, jotka voivat liittyä kaappausuhkaan mutta ilmentä myös erillään sitä –

tulkittava

kaappausuhaksi vain jos merkkejä ylempiltä portailta on näkyvillä. Perifeerillä voi olla muita, akuuttejaikin, tuen tarpeita.

Muita merkkejä

- Vanhempien välillä on vakavia erimielisyyksiä lasta koskevissa asioissa, kuten kasvatuksessa, uskonnossa, terveydenhoidossa, koulutuksessa tai harrastuksissa.
- Vanhempi on syvällistynyt ruumiilliseen tai henkiseen väkivaltaan, vainoamiseen tai lapsen kaittoinkonteluun
- Vanhempi alkaa yllättäen opettaa omaa kieltään ja kulttuuriaan ja painottaa sen ensisijaisuutta, vaikka ei ennen ole pitänyt asiaa tärkeänä
- Vanhempi menehtää asunnon tai työpajakan vastoin omaa tahtoaan.
- Vanhempi piilottaa tai tuhoaa asiakirjojaan, esittää väärennettyjä asiakirjoja (esim. maahantuloasiakirjoja).

Kiitos työmme tukemisesta!

Veikkaus

Helsingin kaupunki

Espoon kaupunki

Vantaan kaupunki

Tampereen kaupunki

**Vantaa-Kerava
hyvinvointialue**

**Stiftelsen 7:nde Mars
Fonden**